

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 497. Ubinam & quo tempore executio pænarum facienda.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

non erat filii, sed patris, item dum privatur officiis jam habitis & jure ea consequendi ob delictum patris, quia filius est aliquid patris. Unde etiam Felin. in c. 2. de const. affirmat valere statutum, quo uxor servitute aliave pœnâ punitur pro culpa mariti, quia servitus illa non tam est pœna uxoris quam mariti, siquidem in vindictam delicti à marito commissi imponitur, quod tamen, ut verum sit, mariti delictum debere esse talis conditionis, ut censetur non sufficienter puniri pœnâ marito impositâ, sed requiri, ut ad conjunctos extendatur, ait Castrop. l. c. n. 3. & nunquam valere statutum, ut delictum unius in alio etiam conjuncto puniatur, ipso delinquente relicto incolumi; nihilominus tamen posse ex propria voluntate infligi pœnam ob delictum alterius, si ipse se pœnâ subjecit, cum cesserit juri suo, & obligationem alterius in se suscepit, ait Idem cum citato à se Bonac. d. 2. de peccat. q. 7. p. 3. circa finem.

2. Resp. secundò: pœna quoque dum venit ex delicto defuncti, utpote quod personalissimum quid est, ad illius hæredes non transit, unde L. 20. § 26. ff. h. e. dicitur: quòd nemo alieni criminis successor constituatur. Adde L. 47. ff. de reg. jur. nisi tamen præter delictum defuncti alia obligationis causa in hærede succedat; v. g. si cum defuncto lis sit contestata. L. 26. § 58. ff. de O. & A. quâ reus quasi contrahit, & se soluturum promittit, quod in sententia continetur, tunc enim pœna ab hæredibus exigitur, L. 20. in fine. ff. de accus. item nisi delinquens post sententiam, quæ in rem judicatam transit, defunctus, cum tunc hæredes ex quasi contractu seu sententiâ celebrato ad pœnam ademptio- nis bonorum teneri incipiant, L. 3. §. 11. ff. de penul. quando autem in causa criminali hæres tenetur ex delicto defuncti, ad resumendam causam citari potest. Lauterb. in ff. h. e. §. 16. cum Mev. p. 1. docif. 592.

3. Resp. tertio: si universitas deliquerit, consultius esse, ut metus ad omnes, pœna ad paucos perveniat, ait Lauterb. l. c. cit. L. 1. C. ad Leg. Jul. repet. nisi tamen sit crimen lætæ majestatis, prout limitat Gail. de pac. pub. L. 9. n. 27. quamvis etiam, dum tota universitas plectenda ultimo supplicio, locum esse Sortitioni, tradit Ziegl. ad Grotium L. 2. C. 1. §. 15. juncto §. 7. ad c. 21. ut olim apud veteres Romanos erat in usu decimatio, si cæsus militare flagitium commisisset.

4. Resp. quartò: de cætero non infliguntur iis pœnæ, qui delinquere non dicuntur, ut sunt infantes, furiosi, dormientes, utpote usu rationis destituti, item bruta, animalia utpote ratione carentia, quamvis interdum ad abolendam memoriam nefandissimi cum iis perpetrati facinoris è medio tollantur, item cadavera reorum, quamvis nonnunquam eorum, qui se ipsos interfecerunt aut aliorum, quorum facinus priùs post mortem innotuit, cadavera è sepulchro extrahi, ad locum supplicii raprari, in turca suspendi, vel rotæ imponi, aut concremari, aut in locum ignominiosum, ut à bestiis absumantur, abjici soleant. 1. reg. f. v. 44. 2. reg. 21. v. 23. Carpz. l. c. q. 131. à n. 48. Quin & ad res inanimatas quandoque suo modo pœnæ extenduntur, ut dum ad scelus magis detestandum, aliisque terrorem incutiendum domus facinorosi evertitur, ejusque loco infamis cippus erigitur.

Quæst. 497. ubinam, & quo tempore executio pœnarum faciendâ?

1. Resp. ad primum: regulariter faciendâ in loco publico, ut deterreantur alii ab iisdem faci-

noribus. L. 8. ff. h. e. §. penult. nisi tamen Princeps ex singulari ratione aliter disponat. Lauterb. h. e. §. 21. Theod. Aphor. n. 72. & 80. item in loco consueto, & interdum prope locum, ubi crimen perpetratum. cit. l. 28.

2. Resp. ad secundum: pœnæ afflictivæ corporis executio statim faciendâ post sententiam, Lauterb. h. e. §. 24. pœnæ verò ultimi supplicii nonnisi differendâ. L. 5. c. de custod. reor. L. 18. h. e. idque tum, ne nimia dilatione illius præbeatur reo occasio fugæ, vel aliis malignis artibus eludendi & evitandi sententiam, cit. L. 18. tum ne rei confessi vel convicti & damnati diutius squalore carceris excrucientur. cit. L. 5. & L. 8. §. 9. ff. h. e. cum ut plus pœnæ dicatur mora mortis quam ipsa mors, & Senec. de benef. L. 2. c. 5. scribat: acerbissima est crudelitas pœnas differre. Sed neque executio ultimi supplicii nimium properanda, sed saltem ad tri-duum differenda, ut reus condemnatus suæ conscientiæ & animæ rectius consulere, & Deo reconciliari possit. Lauterb. h. e. §. 20. cum Theod. l. c. n. 76. sunt tamen casus varii, in quibus sententiæ executio differenda. v. g. primò, si ulterior gravioris cujusdam criminis accésario superveniat, arg. L. 11. §. 3. ff. ad Leg. Aquil. L. unic. §. fin. ff. nihil. nov. app. Secundò, si condemnato uno in alios adhuc criminis socios indagandum, ut confrontari possint. L. 29. ff. h. e. Carpz. l. c. q. 137. n. 10. Lauterb. h. e. §. 23. Tertio: si ex reorum potentia tumultus timendus id desideret, Carpz. l. c. n. 12. quartò: si testes, qui in causa deposuerunt, criminis falsi arguantur. L. 9. §. ad leg. Cornel. de Sicar. quinto; si condemnatus aliorum administrator fuerit, & rationes necdum reddiderit, aliquot dierum spatium ei concedendum. L. 1. C. de bonis proscr. Sextò: si Princeps severiorem pœnam pro causâ intuitu dictaverit, Judex inferior non statim eam executioni dare debet, sed 30. diebus expectare tenetur. L. 20. c. h. e. explorando, num modica dilatio itam Principis mollire, & temperare valeat, ut Menoch. de arb. cas. 334. n. 6. Septimò: si mulieres prægnantes damnatæ sint, pœna differenda, donec pariant, L. 3. ff. h. e. ne calamitas matris noceat ei, qui in utero est. L. 18. ff. de statu homin. & in Saxonia insuper expectandum lex septimanis, teste Carpz. l. c. n. 29. Brunem. ad L. 3. ff. h. e. Octavò: differenda executio ultimi supplicii non est ob adversam rei valitudinem, ne sententia mortuo reo irrita reddatur. Carpz. l. c. n. 2. & sequent. Lauterb. cit. §. 24. in fine, etsi aliud sit cum eo, si afficiendus pœnâ corporali citra ultimum supplicium, hæc enim differenda est, donec vires recuperet, ut eam sine periculo vitæ sustinere queat, arg. L. 7. ff. de quæst. L. 3. ff. de S. C. Syllan. Nonò si reus ad mortem condemnatus pœnitere & peccata confiteri nolit, executio differenda ad aliquod tempus, & interea quovis studio & mediis cum eo agendum, ut ad Deum & pœnitentiam convertatur; si verò omnibus spræcis citra spem conversionis obsurdescat, & obstinatè in defensione criminis & improbitate sua persistat, ex communi sententia & praxi procedendum ad executionem, committendo illum justo modo Dei judicio. c. 5. caus. 24. q. 2. ne ex suo delicto & contumacia fructum sententiæ, pœnam condignam evitet, & aliis suo exemplo sit scandalo. Carpz. l. c. n. 47. Clafen. ad Ord. Crim. 79. p. m. 281. in fine. Lauterb. l. c. §. 25. De cætero, quod spectat ad tempus executionis, ea faciendo die non feriato, juxta L. fin. C. de feriis. Lauterb. §. 22.

Quæst.